

dsc 42 262

Statutární město Ostrava
magistrát - odbor dopravně správních činností

ZPRACOV.	DOSLO	DOPOR
19-12-2016		P.S.
UKL. ZNAK	PRIL. CHY	POCET LISTU
83.1		1
SK. ZN. / LH.	C. J.	
51	490 036	

Ke sp. zn. S-SMO/175307/16/DSČ

Žadatel: ODVOZ VOZU s.r.o.,

Povinný subjekt: Magistrát města Ostravy

ŽÁDOST O INFORMACE

podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“)

Touto cestou žádám, abyste mi poskytli následující informace, týkající se řízení o správním deliktu vedeném pod sp. zn. S-SMO/175307/16/DSČ:

1. Protokol z ústního jednání, včetně případných výpovědí svědků
2. Policejní spis v dané věci
3. Soupis správního spisu ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu
4. Podklady, na základě kterých zjišťoval správní orgán pachatele

Jelikož obviněný

zmocnil žadatele

v dané věci, není nutné tyto informace před poskytnutím anonymizovat, neboť dle § 38 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád má zmocněnec ke správnímu spisu plný přístup.

Toto podání však není žádostí o nahlížení do spisu podle správního řádu, ale žádostí o informace podle InfZ. Nejvyšší správní soud dal v tomto směru jasně najevo, že pokud účastník řízení nežádá o kompletní správní spis, vyřizují se žádosti o poskytnutí informací z obsahu správního spisu podle InfZ.

Z tohoto důvodu má zmocněnec plné právo na poskytnutí požadovaných informací v elektronické podobě, neboť tak vyplývá z InfZ.

V řízení o této žádosti, prosím, vždy používejte naší sp. zn. 14220.

S pozdravem

ODVOZ VOZU s.r.o.

Magistrát města Ostravy
odbor dopravně správních činností

Č. j.: SMO/490036/16/DSČ
Sp. zn.: S-SMO/490036/16/DSČ/2
INF - 262/2016/zák. č. 106/1999 Sb.

V Ostravě dne 21. prosince 2016

ROZHODNUTÍ

Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností, jako povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl, že žádost, kterou dne 16.12.2016 podala ve smyslu ustanovení § 4 téhož zákona

společnost ODVOZ VOZU, s.r.o.

ve věci poskytnutí informace zasláním protokolu z ústního jednání, včetně případných výpovědí svědků, policejního spisu v dané věci, soupisu správního spisu ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu a podkladů, na základě kterých zjišťoval správní orgán pachatele ze spisu vedeného pod sp. zn. S-SMO/175307/16/DSČ, se ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 téhož zákona,

o d m í t á .

Odůvodnění

Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, byla doručena dne 19.12.2016 žádost účastníka řízení o poskytnutí informace podle ustanovení § 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve které požaduje zaslání protokolu z ústního jednání, včetně případných výpovědí svědků, policejního spisu v dané věci, soupisu správního spisu ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu a podkladů, na základě kterých zjišťoval správní orgán pachatele, ze spisu vedeného u Magistrátu města Ostrava pod sp. zn. S-SMO/175307/16/DSČ, a to v souvislosti se správním řízením vedeným pro porušení podmínek provozu na pozemních komunikacích a následnou objektivní odpovědností provozovatele vozidla za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Magistrát města Ostravy rozhodl, že zastoupený společností ODVOZ VOZU, s.r.o.

se dopustil správního deliktu, neboť jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda, podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 06.05.2016 v 12:51 hod. řídil blíže neustanovený řidič v Moravské Ostravě, po ulici Českoobratrská ve směru jízdy od ulice Nádražní osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda, přičemž při odbočování vlevo na ulici Sokolská třída ve směru do Přívozu nerespektoval signál S2a – signál se směrovou šipkou s červeným světlem „Stůj“, před křižovatkou nezastavil, ačkoliv byl povinen vozidlo zastavit a do křižovatky vjel.

Žadatel ODVOZ VOZU, s.r.o. je zmocněncem účastníka řízení o přestupku, které je vedeno pod sp. zn. S-SMO/175307/16/DSČ, z něhož část spisu formou poskytnutí informace požaduje. Je tedy osobou, která má právo nahlížet do spisu podle ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), včetně práva na pořízení kopie spisu, a to v neomezeném rozsahu a i po pravomocném skončení řízení.

Podle ustanovení § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. Zvláštní úpravu poskytování informací zde představuje právě ustanovení § 38 správního řádu, který má aplikační přednost před informačním zákonem v případě, že se jedná o realizaci práv spojených s nahlížením do spisu.

Judikatura Nejvyššího správního soudu se již zabývala vztahem k ustanovení § 38 správního řádu (nahlížení do spisu) a informačního zákona. Dovídala přitom, že tato právní úprava institutu nahlížení do spisu požadavek komplexnosti zvláštní zákonné úpravy oproti úpravě obsažené v informačním zákonu splňuje. Ustanovení § 38 správního řádu totiž upravuje jak okruh osob, jímž takové právo svědčí (odst. 1,2), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požadují-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6). Požaduje-li účastník řízení kopii předmětného spisového materiálu, vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle ustanovení § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou, se informační zákon neužije. To sice neznamená, že správní řád jakožto celek je vůči informačnímu zákonu zvláštním předpisem, avšak jde-li fakticky o realizaci procesního práva účastníka řízení na seznámení se s obsahem spisu, má přednost aplikace ustanovení § 38 správního řádu před informačním zákonem.

Tento právní názor lze rovněž opřít o rozsudek NSS č.j. 9 Ans 7/2012-56, ve kterém se mimo jiné uvádí, že „Přesvědčení povinného subjektu o tom, že požadovaná informace nespadá pod režim zákona o svobodném přístupu k informacím, nezabývá tento subjekt povinnosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti dle ustanovení § 15 odst. 1 informačního zákona podané v režimu tohoto zákona. Závěr o tom, že se jedná o informaci, jejíž poskytování upravuje zvláštní zákon (§ 2 odst. 3 informačního zákona), v sobě již zahrnuje věcné posouzení žádosti, jež musí být možné přezkoumat v odvolacím, případně v navazujícím soudním řízení.“.

Úprava obsažená v ustanovení § 2 odst. 3 InfZ slouží k tomu, aby se nezdvojovala úprava přístupu k informacím, nikoliv aby bylo přístupu k informacím zamezeno. Účelem zákona o svobodném přístupu k informacím totiž není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů. Nejvyšší správní soud ve svých závěrech setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z neefektivnějších cest k transparentci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel práva na svobodný přístup k informacím.

Nahlížení do spisu je tedy zvláštním institutem vůči obecné úpravě poskytování informací a je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je subsumovatelné pod ustanovení § 2 odst. 3 zákona InfZ, z něhož plyne, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu. Spis příslušné spisové značky, jehož faktickou část okopírování a zaslání žadatel požaduje, je tedy správním spisem, a na základě ustanovení § 38 správního řádu má tedy žadatel právo bezprostředně se seznámit s jeho obsahem a také právo na pořízení kopií listin z něj. O jeho účastenství v řízení ve věci, pro kterou byly spisy založeny, není pochyb. Jeho podstatou je vztah „nahlížejíciho“ k věci, který odůvodňuje poskytnutí i takových informací, které by obecnou cestou musely být odepřeny. Obsahem tohoto práva je fyzický a v zásadě neomezený přístup k originálu správního spisu a tím spojená možnost činit si výpisy a pořizovat kopie. Takto konstruované právo rozšiřuje možnosti přístupu k informacím pro vybrané skupiny osob. Je nerozhodné, že podání bylo nazváno jako žádost o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Podání se totiž v souladu

s ustanovením § 37 odst. 1 správního řádu posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Ve své podstatě jde fakticky o realizaci procesního práva účastníka řízení na seznámení se s obsahem spisu, tudíž má přednost aplikace ustanovení § 38 správního řádu před informačním zákonem. Vyjádřené stanovisko je v kontextu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2008 čj. 2 As 38/2007-78, www.nssoud.cz.

Na základě výše uvedeného povinný subjekt rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, a žádost odmítl ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů s tím, že na zaslání kopie spisů není právní nárok, avšak není tímto dotčeno právo na pořízení kopie spisů v rámci institutu „nahlížení do spisu“ ve smyslu ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu.

Poučení:

Proti rozhodnutí lze podat podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí ke Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, a to prostřednictvím podání u povinného subjektu - Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání začíná plynout dnem následujícím po dni doručení písemnosti adresátovi, přičemž v případě, kdy adresát nebyl při doručení písemnosti zastižen, a písemnost byla uložena u doručovatele, se podle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu pokládá písemnost za doručenou desátým dnem od data uložení. V souladu s ustanovením § 85 odst. 1 správního řádu má včas podané odvolání odkladný účinek. Podle ustanovení § 82 odst. 2 musí mít podané odvolání náležitosti uvedené v ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu, tedy z něj musí být patrné, kdo odvolání činí, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu je napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy.

„otisk úředního razítka“

Rozdělovník: 1 x ODVOZ VOZU, s.r.o.

1 x spis

Statutární město Ostrava magistrát - odbor dopravně správních činností		
ZPRACOV.	DOSLO 02 -01- 2017	Č. DOPOR. D.S.
UKL. ZNAK 83.1	PRÍLOHY	POČET LISTŮ 2
SK. ZN./LH. 2/1	Č. J. 000 963	

Ke sp. zn. S-SMO/490036/16/DSČ/2

INF - 262/2016/zák. č. 106/1999 Sb.

Žadatel: ODVOZ VOZU s.r.o.,
Povinný subjekt: Magistrát města Ostravy
Nadřízený orgán: Krajský úřad Moravskoslezského kraje

ODVOLÁNÍ

proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ze dne 21. 12. 2016, č. j. SMO/490036/16/DSČ,

Vážení,

žadatel je přesvědčen, že povinný subjekt postupoval v rozporu se zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), když na jeho žádost neposkytl *informace*, týkající se řízení o správním deliktu vedeném pod sp. zn. S-SMO/175307/16/DSČ:

1. Protokol z ústního jednání, včetně případných výpovědí svědků
2. Policejní spis v dané věci
3. Soupis správního spisu ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu
4. Podklady, na základě kterých zjišťoval správní orgán pachatele.

Žadatel zastává názor, že pokud žádal podle InfZ pouze o část správního spisu, má podle téhož zákona nesporný nárok na jeho poskytnutí.

Nelze se ztotožnit s tvrzením povinného orgánu, že se v tomto případě bude postupovat dle § 38 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Povinný orgán tak žádost o poskytnutí informací vyřídil nesprávně, neboť postupoval podle jiného zákona, než podle jakého žadatel v žádosti výslovně žádá.

Žadatel považuje za zcela zásadní pro tuto věc názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 1. 2014, č. j. 7 As 61/2013 - 40: „Při posuzování vztahu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a jiného předpisu, který upravuje poskytování informací v určité oblasti života společnosti, je v každém konkrétním případě třeba posoudit povahu informací požadovaných žadatelem s

ohledem na předmět úpravy zvláštního právního předpisu a jeho rozsah a povahu, aby nedošlo k situaci, kdy není žadateli informace poskytnuta vůbec, anebo je mu poskytnuta pouze její část v rozsahu zvláštního právního předpisu, čímž by využitelnost informace pro žadatele mohla být zbytečně snížena.“

V citovaném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se žádost měla vyřídit podle InfZ, ač žádost žadatele bylo možné vyhodnotit též jako žádost o nahlížení do spisu. Jelikož však InfZ (na rozdíl od správního řádu) umožňoval poskytnutí požadovaných informací způsobem, který požadoval žadatel, měl povinný subjekt tuto žádost vyhodnotit jako žádost podle InfZ a požadované informace poskytnout, neboť v opačném případě by požadovaná informace nebyla poskytnuta vůbec. K takovému závěru Nejvyšší správní soud došel úvahou, že je nutné upřednostnit právo na informace před přepjatým formalismem.

Je tedy zřejmé, že pokud žadatel žádá o informace, na které dopadá úprava dvou právních předpisů, využije se ten právní předpis, který umožňuje poskytnutí informací způsobem podle žádosti o informace. Jinými slovy, nemůže nastat situace, kdy nejsou žadateli informace poskytnuty jen proto, že jeden z aplikovatelných právních předpisů neumožňuje poskytnutí informací způsobem podle žádosti o informace.

Na překážku takovému závěru není ani § 2 odst. 3 InfZ, který stanoví, že se InfZ „nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“, kdy takovým zvláštním zákonem by měl být institut nahlížení do spisu dle správního řádu. K tomu se lze opět odkázat na judikaturu: „Nejvyšší správní soud je toho názoru, že ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba užít právě v případě, kdy žadatel požaduje kompletní správní spis ve své věci.“ (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 – 78)

Lze tak konstatovat, že jelikož zmocněnec žadatel alternativně žádal alespoň o poskytnutí části správního spisu, měl na její poskytnutí podle InfZ nárok, neboť dle výše citovaného rozsudku se uplatní výluka užití InfZ podle jeho § 2 odst. 3 pouze tehdy, pokud účastník žádá o kompletní správní spis ve své věci. Zmocněnec žadatel však žádal pouze o část správního spisu (protokol z ústního jednání, včetně případných výpovědí svědků, policejní spis v dané věci, soupis správního spisu ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu a podklady, na základě kterých zjišťoval správní orgán pachatele). V takovém případě se žádosti o informace z obsahu správního spisu vyřizují podle InfZ, což lze z posledně citovaného rozsudku dovodit argumentem *a contrario*.

K ustanovení § 2 odst. 3 InfZ chce žadatel dále podotknout, že přednost před InfZ mají pouze ty zákony, které upravují režim poskytování informací komplexně. Jak říká Ministerstvo vnitra ve svém Metodickém doporučení k postupu povinných subjektů podle InfZ na straně 8 (dostupné na internetových stránkách: www.mvcr.cz/soubor/metodicke-doporuceni-green-01.aspx), SŘ tento potřebný komplexní charakter nevykazuje. Ministerstvo vnitra rozlišuje institut nahlédnutí a realizaci práva na informace. Mezitím, co postup žadatele o informace v režimu InfZ je realizací hmotného práva, garantovaného předpisy ústavního pořádku, úprava správního řádu, jakožto procesního předpisu, stanoví postup uplatnění procesního práva účastníků řízení seznámit se s obsahem spisu formou fyzického nahlédnutí.

Požaduje-li tedy žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanovený v InfZ. SŘ je ve

vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu a uplatní se proto jen v případě žádostí, které jsou svým obsahem žádostmi o nahlédnutí do spisu.

Jak dále poukazuje Ministerstvo vnitra, postup povinných subjektů, spočívající v odpírání poskytování informací ze správních spisů s odkazem na správní řád, resp. v nevyřizování takové žádosti v režimu InfZ, není v souladu se zákonem, a představuje zásah do ústavně zaručeného práva na přístup k informacím o činnosti veřejné správy.

V napadeném rozhodnutí dále není uveden **test proporcionality**, jenž bývá nedílnou součástí rozhodnutí o odmítnutí žádostí na informace, a jehož podstata spočívá v prověření, zda veřejný zájem na poskytnutí určité informace nepřevažuje nad důvody, pro které byla stanovena ochrana těchto informací. Jeho absence způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí MMO.

Účastník řízení má sice právo dle SŘ na nahlédnutí do spisu, nicméně dnešní platná úprava mu umožňuje zažádat právě o poskytnutí spisu v elektronické podobě podle InfZ, čímž dochází k podstatně efektivnějšímu naplnění zásady ekonomie řízení, než kdyby účastník řízení k dosažení stejného účelu – tj. získání informací ze spisu – musel vložit více prostředků a energie, čímž by mu vznikaly zbytečné náklady. Na straně orgánů veřejné správy pak tímto způsobem nedochází k většímu protěžování, a jeho časová investice zůstává stejná.

InfZ vychází z Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (*Aarhuské úmluvy*), která klade důraz právě na aktivní přístup veřejné správy v poskytování informací, na srozumitelnost předkládaných informací a na **přístupnost informací především prostřednictvím internetu**. V dnešní době dochází stále k většímu a většímu využití sdílení informací způsobem umožňujícím dálkový přístup. Jelikož úlohou práva je především reflektovat chování a preference společnosti, rozšiřující výklad InfZ – který preferuje ostatně i Ministerstvo vnitra dle zmíněného metodického doporučení je jediný správný.

Na základě výše uvedených informací tímto žadatel podává odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí Magistrátu města Ostravy a žádá odvolací orgán, aby napadené rozhodnutí zrušil, a nařídil svému podřízenému správnímu orgánu výše uvedené informace poskytnout.

V odpovědi, prosím, používejte naši sp. zn. 14220.

S pozdravem

ODVOZ VOZU s.r.o.

DSC42 (262)

Statutární město Ostrava
magistrát - odbor dopravně správních činností

ZPRACOV.	DOŠLO	Č. DOPOR.
	02-01-2017	D.S.
UKL. ZNAK	PŘÍLOHY	POČET LISTU
83.7		2
SK. ZN./LH.	Č. J.	
2/1	000 463	

Ke sp. zn. S-SMO/490036/16/DSČ/2

INF - 262/2016/zák. č. 106/1999 Sb.

Žadatel: ODVOZ VOZU s.r.o.,
Povinný subjekt: Magistrát města Ostravy
Nadřízený orgán: Krajský úřad Moravskoslezského kraje

ODVOLÁNÍ

proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ze dne 21. 12. 2016, č. j. SMO/490036/16/DSČ

Vážení,

Žadatel je přesvědčen, že povinný subjekt postupoval v rozporu se zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), když na jeho žádost neposkytl informace, týkající se řízení o správním deliktu vedeném pod sp. zn. S-SMO/175307/16/DSČ:

1. Protokol z ústního jednání, včetně případných výpovědí svědků
2. Policejní spis v dané věci
3. Soupis správního spisu ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu
4. Podklady, na základě kterých zjišťoval správní orgán pachatele.

Žadatel zastává názor, že pokud žádal podle InfZ pouze o část správního spisu, má podle téhož zákona nesporný nárok na jeho poskytnutí.

Nelze se ztotožnit s tvrzením povinného orgánu, že se v tomto případě bude postupovat dle § 38 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Povinný orgán tak žádost o poskytnutí informací vyřídil nesprávně, neboť postupoval podle jiného zákona, než podle jakého žadatel v žádosti výslovně žádá.

Žadatel považuje za zcela zásadní pro tuto věc názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 1. 2014, č. j. 7 As 61/2013 - 40: „Při posuzování vztahu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a jiného předpisu, který upravuje poskytování informací v určité oblasti života společnosti, je v každém konkrétním případě třeba posoudit povahu informací požadovaných žadatelem s

ohledem na předmět úpravy zvláštního právního předpisu a jeho rozsah a povahu, aby nedošlo k situaci, kdy není žadateli informace poskytnuta vůbec, anebo je mu poskytnuta pouze její část v rozsahu zvláštního právního předpisu, čímž by využitelnost informace pro žadatele mohla být zbytečně snížena."

V citovaném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se žádost měla vyřídit podle InfZ, ač žádost žadatele bylo možné vyhodnotit též jako žádost o nahlížení do spisu. Jelikož však InfZ (na rozdíl od správního řádu) umožňoval poskytnutí požadovaných informací způsobem, který požadoval žadatel, měl povinný subjekt tuto žádost vyhodnotit jako žádost podle InfZ a požadované informace poskytnout, neboť v opačném případě by požadovaná informace nebyla poskytnuta vůbec. K takovému závěru Nejvyšší správní soud došel úvahou, že je nutné upřednostnit právo na informace před přepjatým formalismem.

Je tedy zřejmé, že pokud žadatel žádá o informace, na které dopadá úprava dvou právních předpisů, využije se ten právní předpis, který umožňuje poskytnutí informací způsobem podle žádosti o informace. Jinými slovy, nemůže nastat situace, kdy nejsou žadateli informace poskytnuty jen proto, že jeden z aplikovatelných právních předpisů neumožňuje poskytnutí informací způsobem podle žádosti o informace.

Na překážku takovému závěru není ani § 2 odst. 3 InfZ, který stanoví, že se InfZ „nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“, kdy takovým zvláštním zákonem by měl být institut nahlížení do spisu dle správního řádu. K tomu se lze opět odkázat na judikaturu: „Nejvyšší správní soud je toho názoru, že ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím je třeba užít právě v případě, kdy žadatel požaduje kompletní správní spis ve své věci.“ (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 – 78)

Lze tak konstatovat, že jelikož zmocněnec žadatel alternativně žádal alespoň o poskytnutí části správního spisu, měl na její poskytnutí podle InfZ nárok, neboť dle výše citovaného rozsudku se uplatní výluka užití InfZ podle jeho § 2 odst. 3 pouze tehdy, pokud účastník žádá o kompletní správní spis ve své věci. Zmocněnec žadatel však žádal pouze o část správního spisu (protokol z ústního jednání, včetně případných výpovědí svědků, policejní spis v dané věci, soupis správního spisu ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu a podklady, na základě kterých zjišťoval správní orgán pachatele). V takovém případě se žádosti o informace z obsahu správního spisu vyřizují podle InfZ, což lze z posledně citovaného rozsudku dovodit argumentem *a contrario*.

K ustanovení § 2 odst. 3 InfZ chce žadatel dále podotknout, že přednost před InfZ mají pouze ty zákony, které upravují režim poskytování informací komplexně. Jak říká Ministerstvo vnitra ve svém Metodickém doporučení k postupu povinných subjektů podle InfZ na straně 8 (dostupné na internetových stránkách: www.mvcr.cz/soubor/metodicke-doporuceni-green-01.aspx), SŘ tento potřebný komplexní charakter nevykazuje. Ministerstvo vnitra rozlišuje institut nahlédnutí a realizaci práva na informace. Mezitím, co postup žadatele o informace v režimu InfZ je realizací hmotného práva, garantovaného předpisy ústavního pořádku, úprava správního řádu, jakožto procesního předpisu, stanoví postup uplatnění procesního práva účastníků řízení seznámit se s obsahem spisu formou fyzického nahlédnutí.

Požaduje-li tedy žadatel s odkazem na InfZ poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se plně režim vyřízení žádosti stanovený v InfZ. SŘ je ve

vztahu k InfZ zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu a uplatní se proto jen v případě žádostí, které jsou svým obsahem žádostmi o nahlédnutí do spisu.

Jak dále poukazuje Ministerstvo vnitra, postup povinných subjektů, spočívající v odpírání poskytování informací ze správních spisů s odkazem na správní řád, resp. v nevyřizování takové žádosti v režimu InfZ, není v souladu se zákonem, a představuje zásah do ústavně zaručeného práva na přístup k informacím o činnosti veřejné správy.

V napadeném rozhodnutí dále není uveden **test proporcionality**, jenž bývá nedílnou součástí rozhodnutí o odmítnutí žádostí na informace, a jehož podstata spočívá v prověření, zda veřejný zájem na poskytnutí určité informace nepřevažuje nad důvody, pro které byla stanovena ochrana těchto informací. Jeho absence způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí MMO.

Účastník řízení má sice právo dle SŘ na nahlédnutí do spisu, nicméně dnešní platná úprava mu umožňuje požádat právě o poskytnutí spisu v elektronické podobě podle InfZ, čímž dochází k podstatně efektivnějšímu naplnění zásady ekonomie řízení, než kdyby účastník řízení k dosažení stejného účelu – tj. získání informací ze spisu – musel vložit více prostředků a energie, čímž by mu vznikaly zbytečné náklady. Na straně orgánů veřejné správy pak tímto způsobem nedochází k většímu protěžování, a jeho časová investice zůstává stejná.

InfZ vychází z Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (*Aarhuské úmluvy*), která klade důraz právě na aktivní přístup veřejné správy v poskytování informací, na srozumitelnost předkládaných informací a na **přístupnost informací především prostřednictvím internetu**. V dnešní době dochází stále k většímu a většímu využití sdílení informací způsobem umožňujícím dálkový přístup. Jelikož úlohou práva je především reflektovat chování a preference společnosti, rozšiřující výklad InfZ – který preferuje ostatně i Ministerstvo vnitra dle zmíněného metodického doporučení je jediný správný.

Na základě výše uvedených informací tímto žadatel podává odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí Magistrátu města Ostravy a žádá odvolací orgán, aby napadené rozhodnutí zrušil, a nařídil svému podřízenému správnímu orgánu výše uvedené informace poskytnout.

V odpovědi, prosím, používejte naši sp. zn. 14220.

S pozdravem

ODVOZ VOZU s.r.o.

Magistrát města Ostravy
odbor dopravně správních činností

Předání odvolání

Č. j.: SMO/002187/17/DSČ/
Sp. zn.: S-SMO/490036/16/DSČ/4
INF-262/2016/zák. č. 106/1999

Krajský úřad
Moravskoslezský kraj
Odbor dopravy
28. října 117
702 18 Ostrava

Vyřizuje:
Telefon:
Fax:
E-mail:

Datum: 03. ledna 2017

ODVOZ VOZU, s.r.o. IČO: 03724026, žádost o poskytnutí informace - předání odvolání

Podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „InfZ“), předáváme odvolání, které podala

společnost ODVOZ VOZU, s.r.o. IČO: 03724026, se sídlem Americká 362/11, Praha-Vinohrady

proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací ve smyslu InfZ.

Odvolatel podal dne 16.12.2016 žádost o informaci zasláním protokolu z ústního jednání, včetně případných výpovědí svědků, policejního spisu v dané věci, soupisu správního spisu ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu a podkladů, na základě kterých zjišťoval správní orgán pachatele, ze spisu vedeného u Magistrátu města Ostrava pod sp. zn. S-SMO/175307/16/DSČ, který je evidován na účastníka řízení

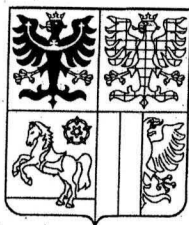
Hlučín v souvislosti s objektivní odpovědností provozovatele vozidla. V zákonné lhůtě bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, neboť povinný subjekt dospěl k závěru, že ustanovení § 38 správního řádu (nahlížení do spisu) je speciální právní úprava oproti obecné právní úpravě obsažené v InfZ.

Odvolatel v podání namítá, že pokud žádal podle InfZ pouze o část správního spisu, má nesporný nárok na jeho poskytnutí, přičemž se odvolává na právní závěr z rozsudku NSS č.j. 7 As 61/2013 - 40, že pokud žadatel požádal o informace, na které dopadá právní úprava dvou právních předpisů, tak se využije ten právní předpis, který umožňuje poskytnutí informace způsobem podle žádosti o informace, tudíž dovozuje že „nemůže nastat situace, kdy nejsou žadateli informace poskytnuty jen proto, že jeden z aplikovatelných právních předpisů neumožňuje poskytnutí informací způsobem podle žádosti o informace“. Rovněž vyjádřil žadatel právní názor, že povinný subjekt tuto žádost nevyhodnotil jako žádost o informace podle InfZ.

Dále konstatuje, že jelikož alternativně žádá alespoň o poskytnutí části správního spisu, má na její poskytnutí podle InfZ nárok, neboť dle rozsudku NSS se uplatní výluka užití InfZ podle jeho § 2 odst. 3 pouze tehdy, pokud účastník žádá o kompletní správní spis ve své věci. Žádá však pouze o část spisu. V takovém případě se žádosti o informace z obsahu správního spisu vyřizují podle InfZ, což lze z posledně citovaného rozsudku dovodit argumentem a contrario.

Povinný subjekt má za to, že zákon o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie správního spisu nebo jeho části v tomto případě upravuje zvláštní zákon, konkrétně ustanovení § 38 správního řádu. Tudíž máme za to, že informace nebyla poskytnuta s odkazem na výluku upravenou v § 2 odst. 3 zákona o informacích, neboť účelem zákona o svobodném přístupu k informacím totiž není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů. Rovněž se nedomníváme, že „žádost o informace“ nebyla vyřízena ve smyslu informačního zákona, neboť o odmítnutí žádosti bylo rozhodnuto v návaznosti na ustanovení § 15 odst. 1 InfZ.

Přílohy: 1/spis

KRAJSKÝ ÚŘAD

MORAVSKOSLEZSKÝ KRAJ

Odbor dopravy

28. října 117, 702 18 Ostrava

Čj: MSK 1684/2017
Sp. zn.: DSH/859/2017/
084.3 V5

Vyřizuje:

Odbor:

Telefon:

Fax:

E-mail:

Datum:

posta@msk.cz
6. 1. 2017

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 12. 1. 2017

03

Rozhodnutí

Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy (dále „krajský úřad“), v přenesené působnosti na základě § 67 odst. 1 písm. a) zák. č. 129/2000 Sb., o krajích, § 89 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, a § 16 zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „zák. o informacích“), na základě odvolání společnosti **ODVOZ VOZU s.r.o.**, (dále „žadatel“), přezkoumal rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále „magistrát“) ze dne 21. prosince 2016, čj. SMO/490036/16/DSČ/ o odmítnutí žádosti o informace podle § 15 odst. 1 zák. o informacích, a rozhodl takto:

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání **zamítá** a napadené rozhodnutí se **potvrzuje**.

Odůvodnění

Žadatel podal u magistrátu dne 16. 12. 2016 žádost o informaci podle zák. o informacích, přičemž žádal o poskytnutí informací týkajících se řízení o správním deliktu, vedeného pod sp. zn. S-SMO/175307/16/DSČ, a to protokolu z ústního jednání, včetně případných výpovědí svědků, policejního spisu v dané věci, soupisu správního spisu ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu a podkladů, na základě kterých zjišťoval správní orgán pachatele. Dále uvedl, že je v tomto řízení zmocněncem „obviněného“

není proto nutno informace anonymizovat, neboť má právo na přístup ke spisu podle § 38 odst. 1 správního řádu. Zdůraznil, že podává žádost o informace, nikoli žádost o nahlížení do spisu. Žádá správní orgán o používání „naší sp. zn.“ 14220.

Magistrát napadeným rozhodnutím žádost o informaci odmítl.

V řádně a včas podaném odvolání žadatel namítá, že pokud žádá pouze o část správního spisu, má nárok na jeho poskytnutí, neztotožňuje se s tvrzením magistrátu, že ustanovení § 38 odst. 4 správního řádu má přednost před zák. o informacích, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 7 As 61/2013 – 40, s tím, že pokud žadatel žádá o informace, na které dopadá úprava dvou právních předpisů, využije se ten právní předpis, který umožňuje poskytnutí informací způsobem podle žádosti o informace, jinými slovy, nemůže nastat situace, kdy nejsou žadateli informace poskytnuty jen proto, že jeden z aplikovatelných právních předpisů neumožňuje poskytnutí informací způsobem podle žádosti o informace. Na překážku takovému

Zavedli jsme systém environmentálního řízení a auditu

Tel.: 595 622 222
Fax: 595 622 126
ID DS: 8x6bxsd

IČ: 70890692
DIČ: CZ70890692
Úřední hodiny Po a St 8.00–17.00; Út a Čt 8.00–14.30; Pá 8.00–13.00

Bankovní spojení: Česká spořitelna, a. s. + centrála Praha
Č. účtu: 1650676349/0800

www.msk.cz

závěru není podle žadatele ani § 2 odst. 3 zák. o informacích, odvolatel v tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 – 78. Žadatel tedy zastává názor, že žádal-li o poskytnutí části správního spisu, měl na poskytnutí této části nárok, neboť podle posledně cit. rozsudku se vyluka podle § 2 odst. 3 zák. o informacích uplatní pouze tehdy, pokud účastník žádá o kompletní správní spis ve své věci, z toho žadatel *a contrario* dovozuje, že žádá-li účastník pouze o část spisu, žádost se vyřídí podle zák. o informacích. Podle žadatele mají ve smyslu § 2 odst. 3 zák. o informacích přednost pouze ty zákony, které upravují režim poskytování informací komplexně, poukazuje na *Metodické doporučení Ministerstva vnitra k postupu povinných subjektů podle InfZ*, podle kterého správní řád tento komplexní charakter nevykazuje; požaduje-li poskytnutí informací ze správního spisu jinou formou (zasláním kopií listin či sdělením konkrétních údajů), uplatní se režim zák. o informacích; správní řád je ve vztahu k zák. o informacích zvláštní úpravou pouze ve vztahu k nahlížení do spisu. Dále namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v něm není uveden test proporcionality v tom směru, zda veřejný zájem na poskytnutí informace nepřevažuje nad důvody pro ochranu těchto informací. Dále uvádí, že platná úprava umožňuje účastníku řízení žádat o poskytnutí spisu v elektronické podobě podle zák. o informacích, což je v souladu se zásadou ekonomie řízení, přičemž časová investice na straně správních orgánů zůstává stejná. Konstatuje, že zák. o informacích vychází z Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, která kladé důraz na aktivní přístup veřejné správy v poskytování informací a přístupnost informací především prostřednictvím internetu, s tím, že v dnešní době dochází stále k většímu využití sdílení informací způsobem umožňujícím dálkový přístup a jelikož úlohou práva je reflektovat chování a preference společnosti, tak rozšiřující výklad zák. o informacích, preferovaný i Ministerstvem vnitra, je jediný správný. Navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a nařídít magistrátu požadované informace poskytnout. V odpovědi žádá o užití „naší spisové značky“ 14220.

Krajský úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a dospěl k následujícím závěrům.

Žadatel je zmocněncem účastníka řízení o správním deliktu, které magistrát vedl pod sp. zn. S-SMO/175307/16/DSČ, jak sám tvrdí a jak současně vyplývá z plné moci ze dne 18. 5. 2016, udělené pro dané řízení, a z odporu, který dne 11. 8. 2016 podal žadatel za účastníka řízení v dané věci. Je tedy osobou, která má podle § 38 odst. 1 správního řádu právo nahlížet do spisu, na což sám výslovně upozornil, a to v neomezeném rozsahu a i po pravomocném skončení řízení.

Judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se práva na informace a jeho vztahu k právu na nahlížení do spisu podle správního řádu se v průběhu času názorově vyvíjela, a to i v návaznosti na samotné změny právní úpravy, a to jak změny správního řádu, tak zákona o informacích. Novější judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom přiklání k názoru, že právní úprava institutu nahlížení do spisu podle (nového) správního řádu je natolik komplexní, že vylučuje aplikaci zák. o svobodném přístupu k informacím, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu.

Krajský úřad v tomto směru odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 – 78: *„Právě požadavek komplexnosti úpravy splňuje institut nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Ten totiž upravuje jak okruh osob, jímž takové právo svědčí (odst. 1, 2 – žalobci ve zde posuzovaném případě takové právo jednoznačně svědčilo), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6). Rozhodnutí, jímž je vysloveno, že se nepovoluje nahlížet do správního spisu (odst. 5), je navíc přezkoumatelné ve správním soudnictví (...). Z uvedeného je patrné, že ustanovení § 38 zakotvuje*

natolik komplexní postup při poskytování informací, který je podřaditelný pod ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. (zvýrazněno krajským úřadem)" a dále: „Vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou, se zákon o svobodném přístupu k informacím vůbec neužije. Výslovně to stanoví § 2 odst. 3 tohoto zákona [Zákon se nevztahuje na poskytování (...) informací podle zvláštního právního předpisu.].“ V nyní účinném znění § 2 odst. 3 cit. zák. zní: „Zákon se nevztahuje na poskytování informací (...), pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování...“, to však podle krajského úřadu na výše vyloženém stanovisku Nejvyššího správního soudu nic nemění, neboť jde jen o jinou formulaci téhož. Ke stejnému závěru pak dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 13. 12. 2012, čj. 7 Ans 18/2012 – 23.

Žadatel z citovaného rozsudku 2. senátu „a contrario“ dovozuje, že se zák. o informacích užije tehdy, jestliže žadatel nežádá kompletní spis, ale pouze jeho část. Krajský úřad však tento názor nesdílí. Pokud totiž soud dovodil, že § 38 správního řádu je natolik zvláštní procedurou a představuje komplexní právní úpravu postupu při poskytování informací, takže se zák. o informacích neužije, pak stejný závěr musí platit bez ohledu na to, zda žadatel žádá všechny informace ze spisu, nebo jen některé. Podle § 38 odst. 4 správního řádu je totiž s právem nahlížet do spisu spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu *nebo jeho části*. Jestliže tedy osoba uvedená v § 38 odst. 1 správního řádu může prostřednictvím institutu nahlížení do spisu získat jak všechny informace ze spisu, tak informace jen z části spisu, pak musí být nahlížení do spisu komplexní právní úpravou ve vztahu k zák. o informacích jak v případě žádosti o celý spis, tak v případě žádosti o část spisu, bez ohledu na to, jak rozsáhlá tato část je. Žadatel by tedy místo logického argumentu „a contrario“ měl spíše použít argument „a maiori ad minus“, tj. jestliže je aplikace zák. o informacích vyloučena u žádosti o celý spis, je tím spíše vyloučena u žádosti o část spisu.

Pokud jde o druhý rozsudek, na který žadatel odkazuje, tedy rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 7 As 61/2013 – 40, pak ten na nyní projednávanou věc nedopadá. Tento rozsudek řešil situaci, kdy podle zvláštního zákona (zák. č. 140/1996 Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činnostmi bývalé Státní bezpečnosti) bylo možné žádat jen o některé informace z těch, které žadatel požadoval, ve zbylém rozsahu měla být jeho žádost vyřízena postupem podle zák. o informacích. V nyní projednávané věci však všechny informace, jejichž poskytnutí se žadatel domáhá, jsou obsahem správního spisu, do něhož má právo nahlížet. V tomto rozsudku také mimochodem soud zmiňuje jako příklad komplexní úpravy ve smyslu § 2 odst. 3 zák. o informacích právě § 38 správního řádu, s odkazem na předchozí judikaturu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí, strana 3 odstavec první, magistrát poněkud nelogicky uvádí, že „Podání se totiž v souladu s ustanovením § 37 odst. 1 správního řádu posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Ve své podstatě jde fakticky o realizaci procesního práva účastníka na seznámení se s obsahem spisu...“. Pokud by tím mělo být myšleno, že žadatelem podaná žádost podle zák. o informacích se jako taková neposoudí, ale posoudí se jako prostá žádost o nahlížení do spisu podle správního řádu, pak tato úvaha není správná, neboť jak svým označením, tak svým obsahem je předmětná žádost nepochybně žádostí o informace podle zákona o informacích. Magistrát však ve výsledku postupoval správně, neboť žádost žadatele jako takovou posoudil a v souladu s § 15 zák. o informacích o ní rozhodl tak, že ji odmítl, a to z důvodů, s nimiž se krajský úřad ztotožňuje. Tato dílčí nelogičnost v odůvodnění tedy neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.

Pokud jde o žadatelem zmiňované metodické doporučení Ministerstva vnitra, krajský úřad předepisuje, že jde skutečně pouze o metodické doporučení, nejedná se o závazné stanovisko, nadto ve věcech dopravních agend je nadřízeným orgánem krajského úřadu Ministerstvo dopravy, nikoli Ministerstvo vnitra. Především však jde o doporučení zpracované podle právního stavu ke dni 1. 10. 2009, toto doporučení vychází z již překonané

judikatury vztahující se k již neúčinným právním předpisům a vzhledem k datu svého vzniku logicky nemůže reflektovat pozdější judikaturu, která se neustále vyvíjí; v doporučení není zmiňován dokonce ani výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007 – 78. Krajský úřad tedy názor Ministerstva vnitra za správný (tím méně za jediný správný) nepovažuje.

Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, krajský úřad uvádí, že poskytnutí informací je v daném případě vyloučeno přímo zákonem o informacích, který v § 2 odst. 3 sám stanoví případy, na které se nevztahuje. Nebylo tedy na místě provádět žádný test proporcionality a rozhodnutí není z důvodu jeho absence nepřezkoumatelné.

Hledisko hospodárnosti řízení nemůže převážet nad ustanovení § 2 odst. 3 zák. o informacích, které stanoví, že tento zákon se nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, přičemž judikatura v současné době dospěla k závěru, že správní řád je takovým zvláštním zákonem, který poskytování informací (komplexně) upravuje.

Krajský úřad uzavírá, že zák. o informacích se na poskytnutí informace požadované žadatelem nevztahuje, neboť poskytnutí informace v podobě kopie části správního spisu v tomto případě komplexně upravuje zvláštní zákon, konkrétně § 38 správního řádu. Magistrát tedy postupoval správně, pokud požadovanou informaci žadateli neposkytl a žádost odmítl s odkazem na vyluku upravenou v § 2 odst. 3 zák. o informacích. S ohledem na vše shora uvedené krajský úřad odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Rozdělovník

1. Účastníci řízení:
2. Na vědomí:

ODVOZ VOZU s.r.o.
Magistrát města Ostravy

